

genfremsat mange gange, ender med at blive vedtaget. Nogle gange går der lang tid. Det tog 10 år, inden vi fik Hovedstadsrådet nedlagt; men det blev nedlagt. Der gik 10 år, fra vi første gang havde fremsat forslag om det, og til, at det i 1988 blev en realitet.

Så er der andre gange, hvor der er gået mindre end en måned. I december 1992 fremsatte vi et forslag om kontraktafvænnning af narkomaner. Det kom regeringen så med et forslag om, som blev vedtaget i januar 1993.

Sådan kan det nogle gange gå hurtigt, og derfor må jeg sige til fru Sonja Mikkelsen, at når vi fremsætter vores forslag igen og igen, kan det godt være, at vi umiddelbart ikke forventer at få tingene vedtaget, men det viser sig altid med tiden, at fornuften går hen og sejrer, og så bliver vores forslag vedtaget.

Men hensyn til det konkrete lovforslag er hovedårsagen til, at vi har det politiske synspunkt, at man ikke skal have disse ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter og i den øvrige finansielle sektor, at vi ikke mener, det gavner noget. Tværtimod er det vores opfattelse, at man giver befolkningen en falsk tryghed. Man giver befolkningen indtryk af, at disse offentlige repræsentanter på en eller anden måde varetager nogle samfundsinteresser. Det var jo også ministerens hovedsynspunkt, at det er vigtigt, at de sidder med ved bordet og på den måde kan berige bestyrelsen med synspunkter, som er andre end de rent kommercielle, der skal varetages i forsikrings-selskaber, realkreditinstitutter osv.

Men det hjælper jo ikke noget, når man ser på de skandalesager, der har været. Jeg tænker på pengeinstitutter, som er gået konkurs, jeg tænker på transaktioner i den finansielle sektor, som senere ved domstolene er blevet dømt ulovlige, og jeg tænker på realkreditinstitutter, som i ganske mange år helt systematisk har gennemført overbelåning, og som heldigvis blev stoppet.

Dér sad de offentlige repræsentanter til stede ved de bestyrelsesborde og foretog sig intet. Der var ingen skriftlig indrapportering til Finanstilsynet, som man ellers har mulighed for. Der var ingen af disse repræsentanter, som i den offentlige debat gik frem og sagde, måske i anonymiseret form: Der er noget galt, vi skal have set på lovgivningen. Ingen af disse offentlige repræsentanter gjorde sig gældende. De høstede hylen, og de var til stede ved bordet og var med til at foretage ting, som var stærkt kritisable og i nogle tilfælde oven i købet decideret lovstridige.

Derfor er det vores konklusion, at disse offentlige repræsentanter ikke tjener noget formål, andet end at de selv kan nyde godt af, at der årligt bliver udbetalt et eller andet honorar for at sidde i den pågældende bestyrelse.

Ministeren gjorde opmærksom på – og det har flere andre ordførere også været inde på – at der er en tavshedspligt. Det, som den pågældende offentlige repræsentant erfarer, må jo ikke fortælles nogen steder. Det er noget, som af konkurrencehensyn osv. skal forblive i den pågældende bestyrelse, og som man ikke kan bruge.

Derfor er det ikke engang sådan, at der foregår, hvad skal man sige, en videnudveksling, at man beriger det politiske system eller det offentlige med oplysninger – for det må man ikke, og man er henfalden til straf i det øjeblik, man misbruger eller videregiver oplysninger, man har fået kendskab til.

Så var spørgsmålet fra Venstres ordfører, fru Pia Larsen, om ikke det var bedre, at man bare sørger for fra ministerens side at udpege nogle repræsentanter, som har den fornødne kompetence. Nu vil vi ikke gå ind i en diskussion om, hvorvidt de, der i dag er udpeget, har den fornødne kompetence, for det mener vi ikke vil være rimeligt over for de pågældende. Men uanset om de har kompetence eller ej, om de har en nok så god uddannelse bag sig eller ej: Hvis de rent faktisk ikke kan bruge det til andet end at sidde og være med i bestyrelsesarbejdet, hvis der ikke må ske en afrapportering, hvis de ikke kan berige lovgivningssystemet osv. med de erfaringer, de gør sig, så hjælper det jo ikke noget, at de pågældende er uddannet bedre, og at de har større indsigt i tingene.

Hvis den større indsigt giver dem anledning til at påpege nogle ting i bestyrelsen, hvad så, hvis den øvrige bestyrelse ikke vil rette sig efter det? Vi kan konstatere, at i de år, der er gået, er der – så vidt vi har fået oplyst – aldrig nogen af dem, der har siddet indtil nu, som har afrapporteret til Finanstilsynet, selv om der har været uregelmæssigheder i ganske mange år, f.eks. i realkreditinstitutterne.

Så skal jeg sige til hr. Frank Bøgh fra SF, at når vi kalder de mennesker, der sidder der, værdiløse, er det ud fra en betragtning om, at vi ikke får noget som helst ud af det. Borgerne har tiltro til, at når de fra politisk side får løfte om, at der sidder offentlige repræsentanter, så sidder der nogle, som repræsenterer deres synspunkter. Det er, så vidt vi kan vurdere det, ikke tilfældet.